

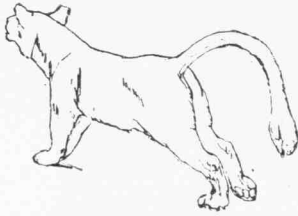
ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ

ἐκ τῆς φύσεως

Αἱ κάτωθι εἰκόνες ἐλήφθησαν ἐκ λευκώματος ἄγγλου περιηγητοῦ, ὅστις δεξιότατος ὢν σχεδιαστῆς ἀπεικόνισε δι' ἀπλουστάτων ἀλλὰ καὶ ζωηροτάτων γραμμῶν θηρία καὶ ἄλλα ζῶα καὶ πτηνά, ὅσα συνήνητσε κατὰ τὰς ἀνά τὰ δάση καὶ τὰς ἐρήμους περιπλανήσεις του.

Ἄρκτος

Λεοντιδεύς

Ἄλωπνηξ

Λέαινα

Σκίουρος

ΑΝΩ ΚΑΤΩ

ΦΡΕΑΡ ΣΦΥΡΙΖΟΝ

Τὸ περίεργον τοῦτο φαινόμενον παρατηρεῖται ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Λογιάνη τοῦ Κανσάς, πλησίον ποταμοῦ χυνομένου εἰς τὸν Μισσουρήν. Τὸ φρέαρ τοῦτο ἔχει βάθος 135 ποδῶν καὶ 8 ποδῶν ὕδωρ. Ἐξ ἔως εἰκοσιν ὥρας πρὶν ἐπέλθῃ τρικυμία, πνοὴ ἀνέμου ἐξέρχεται ἐκ τοῦ φρέατος, διερχομένη δὲ διὰ σωληνῶν χαλκίνου, τὸν ὅποιον προσήρμωσαν ἐντὸς τοῦ φρέατος ὁ μηχανικὸς Σμιθ, σφυρίζει τόσο δυνατά, ὥστε ἀκούεται ἐν τέταρτον μιλίον μακράν. Ὅσον δυνατότερος καὶ διαρκέστερος εἶνε ὁ ἥχος, τόσο σφοδρότερα θὰ εἶνε καὶ ἡ θύελλα, ἅμα δὲ αὕτη παρέλθῃ, ὁ ἀήρ ἀπορροφᾶται καὶ πάλιν, καὶ φαίνεται πομφολύζων ἐντὸς τοῦ ὕδατος. Εἶνε δὲ ἀήρ ἀτμοσφαιρικός καὶ ἔχει αἴριον. Ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα φρέατα τῆς αὐτῆς φύσεως εἰς τὰ περίχωρα, ἀλλ' οἱ ἰδιοκτῆται αὐτῶν δὲν προσήρμωσαν σωληνας. Ἡ αἰτία τοῦ φαινομένου τούτου εἶνε εἰσέτι ἄγνωστος.

ΜΑΧΗ ΜΕ ΤΕΣΣΑΡΑΣ ΛΥΚΟΥΣ

Ἡ μάχη αὕτη συνέβη ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀμερικανικῆς πόλεως Χικάγου.

Ὁ Μάκ Κούν, κατέχων ἐκεῖ μεγάλην αἴθουσαν σκοποβολῆς, συνήνεσε νὰ φιλοξενήσῃ ἐν αὐτῇ, ἐντὸς κλωσῶ, τέσσαρας λύκους ἀνήκοντας εἰς θεατρικὸν θιάσον. Τὴν ἐπιούσαν ὁ ἐπιστάτης τῶν λύκων, ἀφοῦ τοῖς ἔδωκε τροφήν, ἀφῆκεν ἐξ ἀπροσεξίας τὴν θύραν ἀνοιχτήν. Ὅτε δὲ τὴν πρωίαν τῆς μεθεπομένης ὁ Μάκ Κούν μετέβη εἰς τὴν αἴθουσάν του, μόλις ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτήν, οἱ τέσσαρες λύκοι ἐφώρμησαν ὅλοι ἐναντίον του. Εὐτυχῶς ἐκεῖνος ἐπρονόησεν εὐθὺς νὰ ἐπανακλείσῃ τὴν θύραν, πρῶγμα ἐμποδίσαν τοὺς λύκους νὰ ἐξορμήσουσιν ἔξω εἰς τὴν ὁδόν, μίαν τῶν μαῶλλον ἐν τῇ πόλει συγκαταζομένων.

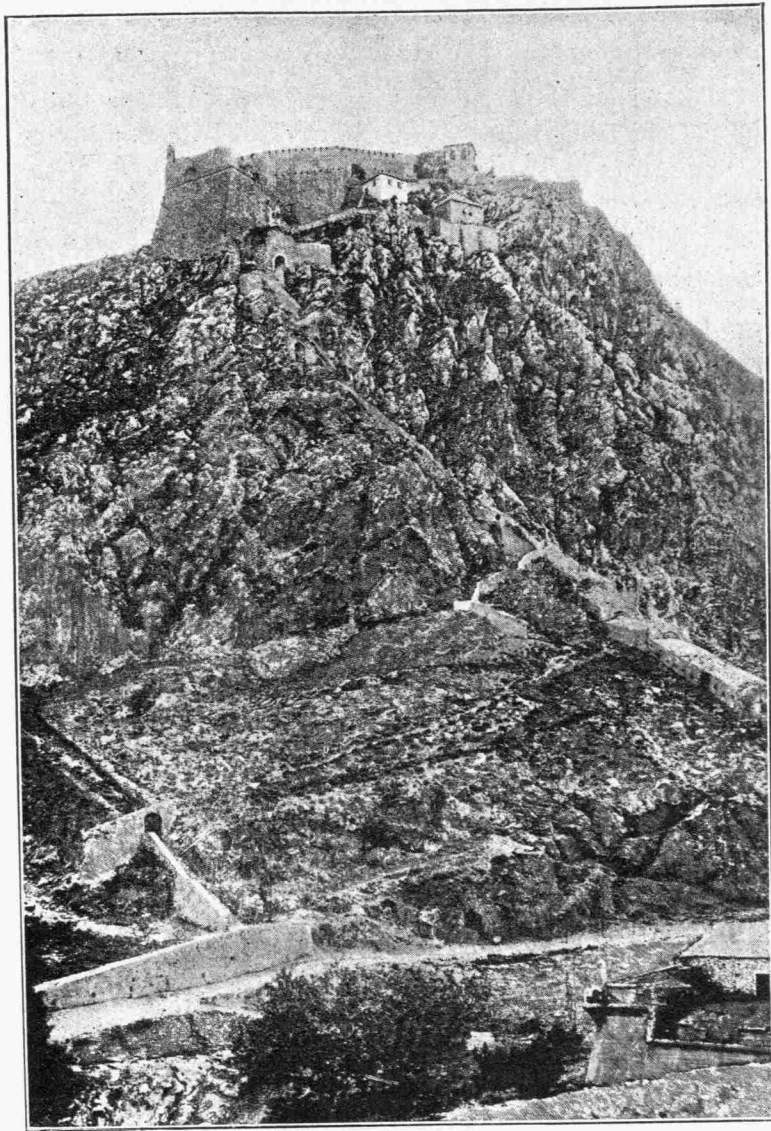
Ἄλλ' ὁ Κούν εἶχε τώρα φρικώδη νὰ διεξαγάγῃ μάχην πρὸς τοὺς τέσσαρας ἀντιπάλους του. Τὰ ὄπλα του ὅλα ἦσαν κενά, καὶ ἀρπάσας ἐν τούτων ἀπὸ τῆς κάννης, ἤμυνετο κτυπῶν διὰ τοῦ κοντακίου.

Ἐν τῷ μεταξὺ πλῆθος μέγα συνεσωρεύθη ἐν τῇ ὁδῷ καὶ ἐθεώρει διὰ τῶν ὑέλων τῶν παραθύρων τὰ ἐν τῇ αἴθουσῃ διαδραματιζόμενα. Ὁ Μάκ Κούν ἐπλησίαζε νὰ θανατωθῇ ὑπὸ τῶν τεσσάρων λύκων, ὅτε εἰς τῶν θεατῶν, ὁ Θωμᾶς Φόρδ, ἀπεφάσισε νὰ προσδράμῃ ἐπίκουρός του.

Ἡ μάχη ἐν τούταις παρετάθη ἐπὶ ἡμίσειαν ἔτι ὥραν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὁ Φόρδ καὶ ὁ Κούν κατόρθωσαν νὰ ἐπανακλείσωσι τοὺς λύκους ἐν τῷ κλωσῶ των. Μετὰ τὸν ἀγῶνα οἱ δύο ἄνδρες εἶχον τὰ ἐνδύματα κατεσχισμένα, τοὺς βραχίονας, τὰς κνήμας καὶ τὸν λαιμὸν καθημαγμένους. Περιπλέον δὲ ὁ Μάκ Κούν ἀπώλεσε δύο τῶν δακτύλων του, ἀποκοπέντων κατὰ τὴν μάχην.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΣ

Ὁ πρεσβύτερος τῶν κατοίκων ὀλοκλήρου τῆς γῆς ζῆ ἐν Βογῶτα τοῦ Σάν Σαλβαδόρ, Δημοκρατίας τῆς κεντρικῆς Ἀμερικῆς.

ΤΟ ΠΑΛΑΜΗΔΙ ΤΟΥ ΝΑΥΠΛΙΟΥ

Ὁ νέος οὗτος Μαθουσάλας ὁμολογεῖ ὅτι ἔχει ἡλικίαν 180 ἐτῶν, εἶνε δὲ πιθανὸν νὰ κρύπη τὴν ἡλικίαν του, διότι οἱ γείτονές του διατείνονται ὅτι εἶνε πρεσβύτερος.

Ὄνομάζεται Μιχαὴλ Σόλης καὶ εἶνε μιγάς. Ἦτο ἑκατοντούτης ὅταν ὁ νῦν γηροντότερος κάτοικος τοῦ μέρους ἐκείνου ἦτο μικρὸν παιδίον. Τὸ δῆμα του εἶνε ὡς μεμβράνα. Αἱ τρίχες του μακρὰ καὶ λευκὰ ὡς χιών, περιτυλίσσουν τὴν κεφαλὴν του. Τὸ βλέμμα ἔχει τὸσον ὄξύ, ὥστε ἐνοχλεῖ ἐκείνον, ἐφ' οὗ προσηλοῦται. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀποδίδει τὴν μακροβιότητά του εἰς τὸν καθ' ὑπερβολὴν τακτικὸν βίον του. Τρῶγει ἅπαξ τῆς ἡμέρας, καὶ τὸ γεῦμά του διαρκεῖ μόνον ἡμίσειαν ὥραν, διότι πιστεύει ὅτι εἰς τὸ διάστημα τοῦτο εἶνε ἀδύνατον νὰ φάγη περισσότερον, παρ' ὅσον δύναται νὰ χωνεῖσῃ ὁ στομάχος ἐντὸς 24 ὥρων. Νηστεύει τὴν πρώτην καὶ τὴν δεκάτην πέμπτην τοῦ μηνός, πίνει δὲ τότε ὅσον δύναται περισ-

σότερον. Τρῶγει τὸ φαγητὸν του ἀροῦ κρυώσῃ ἐντελῶς. Εἰς τὴν δίαιταν ταύτην ἀποδίδει τὴν μακράν του ἡλικίαν.

ΔΗΛΗΤΗΡΙΩΔΗ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Τὰ διὰ μικρὰ παιδιά χρωματισμένα παιγνίδια ἐγένοντο πολλὰκις ἀφορμὴ δηλητηριάσεως, διότι κατασκευασταὶ τινες παρὰ τὰς διατάξεις τῶν νόμων, μεταχειρίζονται χρώματα περιέχοντα δηλητήριον. Ὁ κίνδυνος εἶνε πολὺ μεγαλῆτερος μὲ τὰς βαφὰς τὰς δι' ὕδατος παρασκευαζομένας, τὰς εὐκόλως ἀναλυομένας ὡς μὴ καλῶς ἐφαρμοζομένας. Αἱ ἐλασθεφαῖ εἶναι ὀλιγώτερον ἐπικίνδυναι, διότι τὸ βερνίκιον χρεῖε τὸ χρῶμα καὶ καλύπτει τοὺς κόκκους του μὲ τοῦ λινελαίου τὴν μὴ διαλυομένην ὕλην. Αἱ μητέρες πρέπει πολὺ νὰ προσέχωσιν εἰς τὴν ἀγοράν τῶν παιγνιδίων. Ἀσφαλέστερα ὄλων εἶναι τὰ ἐκ καουτσὺκ, διότι τὸ χρῶμα ἀναλύεται πρῶ-

τον μὲ τὸ λινέλαιον, τὸ ὁποῖον καλύπτει πᾶν μικρὸν μῦρον καὶ μετὰ ταῦτα ἀναμιγνύεται μετὰ τοῦ καουτσούκ. ὅπωςδὴποτε ὁμοίως καλὸν εἶναι νὰ ἐμποδίζῃ τις τὰ μικρὰ παιδία ἀπὸ τοῦ νὰ θέτωσιν εἰς τὸ εἶσμα των τὰ παγνίδια.

ΣΤΕΜΜΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΥ

Ἡ σύζυγος τοῦ ἑκατομμυριούχου Ἀμερικανοῦ Βάν-δερβιλτ ἐνεφανίσθη πρὸ τίνος εἰς τὸ θεωρεῖόν τῆς ἐν τῷ μελοδραματικῷ θεάτρῳ τῆς Νέας Ὑόρκης φέρουσα βαρύτερον στέμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φιλοτεχνηθὲν κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ στέμματος τῆς Βασιλείσσης Βικτωρίας. Ἡ ἀξία αὐτοῦ ὑπολογίζεται εἰς 300 χιλιάδας λιρῶν στερλινῶν, ἤτοι ὑπὲρ τὰ 9 ἑκατομμύρια δραχμῶν!

ΑΓΩΝ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

Ὁ περιώνυμος Ἀμερικανὸς νηστευτῆς Τάννερ, διακείμενος νῦν ἐν τινὶ ἐπαρχίᾳ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, προσκαλεῖ εἰς ἀγῶνα νηστείας τὸν ἀντίπαλόν του Σούτσην κατὰ τὴν προσεχῆ ἐν Χικάγῳ ἔκθεσιν. Ὁ Τάννερ πρόκειται ἐπὶ στοιχίματι νὰ νηστεύσῃ 90 ἡμέρας ἢ νὰ μονομαχήσῃ μετὰ τοῦ ἀντιπάλου του διὰ νηστείας μέχρις οὗ ὁ εἷς ἐκ τῶν

δύο πέσῃ νεκρὸς. Κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς νηστείας θὰ πίνη μόνον νερόν.

ΤΟ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΝ

Ὁ Ἀγαθόπουλος πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἠγόρασε βαρόμετρον· χθὲς διέρχεται πάλιν ἀπὸ τὸν ἔμπορον, ὅστις τοῦ τὸ ἐπώλησεν.

Ἐκεῖνος τὸν ἐρωτᾷ:

— Αἶ, εἴσθε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ βαρόμετρον;

Καὶ ὁ Ἀγαθόπουλος μὲ θυμὸν:

— Καθόλου! ἀπὸ τότε ποῦ τὸ ἀγόρασα δὲν ἔκαμε μίαν ἡμέραν καλὸν καιρὸν.

ΕΝ ΤΩ: ΘΕΑΤΡΩ:

Ἡ Κυρία εἶνε εἰς τὸ θέατρον, ὅπου παριστάνεται κλασσικὸν τι δράμα. Ὁ ὑπρέτης τὴν προσμένει ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ θεωρείου τῆς.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς δευτέρας πράξεως ἡ Κυρία βαρυνθεῖσα ετοιμάζεται ν' ἀπέλθῃ καὶ ἀνοίγουσα τὴν θύραν εὐρίσκει κοιμώμενον τὸν ὑπρέτην τῆς. Τὸν ἀρπυνίζει ὠθοῦσα αὐτὸν ἐλαφρῶς καὶ τοῦ λέγει μετ' ἀρρήτου συμπαθείας:

— Κακόμοιρε, θὰ κρυφάνουες καὶ σύ!

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΟΥ

Ἡ ΞΕΝΥΠΕΜΜΕΝΗ

Ἐλθέ, μάκαιρα θεά, μάλ' ἐπήρατον εἶδος ἔχουσα,
Ψυχῇ γάρ σε καλῶ σεμνή, ἀγίοισι λόγοισι.
(Ἐλα, θεα μακαριστὴ καὶ τρισχαιρωμένη,
Σὲ κράζω μὲ ψυχῇ σεμνή, σὲ κράζω μ' ἄγια λόγια!)

Ὄργικὸς ἕμνος εἰς Ἀφροδίτην.

Ἦ ἕνα παλάτι ἀρχοντικὸν ἴστων ἔκαουσιμὸν τόπον
Ξενυπευμένη βρῖσκειται καὶ ἄφθαρτη βασιλεύει
Μαριμαροκίμωνη θεά, τῆς Μήλου ἢ Ἀφροδίτη.
Ἄπὸ μ'προστά τῆς ὁ Καιρὸς περνάει, δὲν τὴν ἐγγίζει,
Τὰ μύτια τῆς δὲν δέχονται τὸ φῶς ἀπὸ τὸν ἥλιον,
Καὶ λάμπουν ὅλα γύρω τῆς ἀπ' τὴ δικὴ τῆς λάμψιν.
Τὰ μάτια τῆς ἀδάκρυτα ἔς ἄλλους τὰ δάκρυα φέρουν,
Τὰ στήθη τῆς ἀμάραντα καρδιόχτυπο δὲν ἔχουν,
Ὅμως ραγίζουν ταῖς καρδίας, τὰ γόνατα λυγίζουν,
Τὰ χεῖλη τῆς ἀγέλαστα τοὺς πονηροὺς φοβίζουν,
Καὶ τὰ κομμένα χεῖρια τῆς βαθεῖα ἢ καρδίαις τὰ νοιώ-
θουν

Νὰ ξεριζώνουν στοχασμοὺς ἀνάξιους, φαῦλα πάθη·
Καὶ τὸ παλάτι εἶν' ἐκκλησιὰ ποῦ ἀντὶ βωμοῦ καὶ
εἰκόνας

Κρατεῖ τὸν ἴδιον τὸ θεὸν μέσα φανερωμένο,
Κι' ὅλο ἀπὸ Νότου καὶ Βορείου καὶ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως
Μπροστά τῆς κόσμος σέρνεται γιὰ νὰ τὴν προσκυνήσῃ.

Μὴ μέρη ἀπ' τῆς Ἑλλάδος τοῦ τὰ γαλανὰ ἀρογαλῖα
Πρόβαλεν ἕνας Ποιητῆς ἔς τ' ἀρχοντικὸν παλάτι
Καὶ ζαχναντεύει τὴν θεὰν καὶ ἔμπρός τῆς γονατίζει
Καὶ σμιγεῖ παρακαλεστὰ τὰ χεῖρια τοῦ καὶ λέει:

— Δέσποινα μεγαλόχαρη σὲ μακρυσμένης χώραις,
Στὰ γώματα τῆς ξενιτιῆς Κυρὰ μαριμαρωμένη,
Βασιλίσσα ποῦ κυβερνᾷς ἄλλα βασίλεια τώρα,
Θεὰ ποῦ ζῆς ἀθάνατη μακρὰ ἀπ' τὸν Ὀλυμπόν σου!
Ἄπ' τῶν Κυθήρων τὰ νερὰ καὶ ἀπ' τοὺς ἀφροὺς τῆς
Κύπρου

Κι' ἀπὸ τὸν καθαρῶτατον ἀέρα τῆς Ἀθήνας

Κι' ἀπὸ τ' Ἀργεΐτικα βουνὰ καὶ ἀπ' τῆς Ἠλείας τοὺς
κίμπους

Κι' ἀπὸ τὴν ἡλιοφώτιστην Ἑλλάδα, ἀπ' τὴν πατρίδα
Σοῦ φέρνω ἕνα παράπονον καὶ τὸ σκορπῶ ἀπ' τὰ βῆθη
Τῆς φλογισμένης μου καρδιᾶς γονατιστὸς μπροστά σου.
Μάρμαρο ἀθάνατον, ὅπου σφιχτὰ σὲ περιγύνει
Τόση ζωὴ καὶ δύναμις ὅση ποτὲ δὲν ἔχει

Τὸ εὐκολοσύντριπτον κορμὶ λιγώζουσι τοῦ ἀνθρώπου,
Θεά, τέτοιο παράπονον μὴ τὸ καταφρονέσῃς,

Κι' ἂν δὲν τ' ἀκούς νὰ γύνηται ἔς τοῦ Πλάτωνος τὴ
γλώσσα

Κι' ἂν δὲν μετράῃ τὰ λόγια τοῦ Ὀμηρικοῦ ἁρμονία.
Ἦρθαν χρόνια δίσεχτα, τὰ Ὀμηρικά τραγοῦδινα

Ἐσώπασαν, βουβάθησαν οἱ Πλάτωνες γιὰ πάντα,
Καὶ τῶν βουνῶν σου ἢ μέλισσαις μακρὰ σὲ ξένα
χεῖλη

Τὸ παραιτοῦν τὸ μέλι τους, καὶ οἱ ποιηταὶ ποῦ τώρα
Μὲ τὰ συντρίμματα ἀπόμειναν ἔς τὴν ἐρημίην Ἑλλάδα

Μιλῶσιν γλώσσᾳ ἀνοπύταχτη, λαχταριστῇ, θρεμμένην
Μὲ τῶν ἐλληνικῶν βουνῶν τὸν πάναγνον ἀέρα.

Ἄλλὰ γλυκεῖα καὶ γνώριμη ἔς τὰ θεϊκὰ τ' αὐτιά σου,
Γιατ' εἶνε γλώσσα τῆς ζωῆς καὶ γλώσσα τῆς ἀλήθειας!

Τώρα τὰ λόγια μου ἄσχημα καὶ ἂν σοῦ φανοῦν καὶ
κρῦα.

Κι' ἄψυχο τὸ παράπονον, μὴ με καταφρονέσῃς·
Ἦ ὅλα μπροστά σου εἶν' ἄψυχα, καὶ αὐτὰ καὶ ὁ κόσμος
ὅλος.

Μπροστά σου ἀκόμα καὶ οἱ θεοὶ παλαιοὶ καὶ νέοι καὶ ὅλοι
Δείχονται, σὰ φαντάσματα ποῦ νόημα δὲν ἔχουν.

Κι' ἂν κρύβῃ ὁ κόσμος λεβεντιά καὶ νιότη ἂν κρύβῃ
ἀκόμα,